

вила трѣбва да ся потрудимъ да ги съберемъ въ народа, наблюдая и сличая произношеніе-то на живый языкъ съ правописаніе-то.

Все затрудненіе тукъ състои въ това, да ся съгласи произношеніе-то съ правописаніе-то; а тамъ, гдѣ оны не ся съгласяватъ, непременно трѣбва едно-то да ся покори на друго-то: но кое изъ нихъ трѣбва да створи евалла другому? Отвѣтъ на тойзи вопросъ, мисля, ще бжде въ ползъ на второ-то: зашто то (правописаніе-то) по свое-то старшинство и длъговѣчностъ има право на прѣвенство. И така, по мое-то мнѣніе, трѣбва да оставимъ правописаніе-то непожтнжто, а да ся съгласимъ да произносимъ нѣкои буквы въ не много случаи съгласно съ произношеніе-то на языка, както ся створили всичкы-ти образовани народи: тогава и правописаніе-то и произношеніе-то щжтъ си останжтъ непочекнжты. Такывы буквы въ нашъ-тъ языкъ сж ъ и я.

Въ Българскый языкъ въ много слова истый слогъ ся произноси то я, то е, напр. бялъ белый, вяра веры, съвясть съвестенъ, мядъ меденъ., облякохъ облече, сяно сенà, нямъ немà, хлябъ хлебàрь и др. мн. Кога обърнемъ вниманіе на приведены-ты тукъ слова, то ще видимъ, че всичкы-ты тызи слова отъ само-то начяло на Славянскж-тж писменность сж писаны съ буква ъ, която исключительно ся пише само тамъ, гдѣ има мѣсто това двойно произношеніе на Българскы *). И така мы трѣбва

*) Какво произношеніе е имала тая буква въ старинж, мы сега положително не можемъ да знаемъ; обаче отъ нѣкои остаткы ста-